

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2124	Κυρ. 10' [Β' Λουκ.] (Β' Κορ. 11,31 – 12,9) 7 Ὀκτωβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐμπόδιο ὀδυνηρὸ ἀλλὰ ὠφέλιμο

«Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι» (Β' Κορ. 12,7)

Ἡ θλίψις, ἀγαπητοί μου, εἶνε **χρήσιμη, πολὺ** **χρήσιμη**, γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Φαίνεται αὐτὸ παράδοξο; Μὴ βιασθῆτε, παρακαλῶ, νὰ διαφωνήσετε· ἔχετε λίγη ὑπομονή. Ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ ποὺ λέω φαίνεται ἀκατανόητο καὶ δυσάρεστο, εἶνε μιὰ ἀλήθεια. Καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ τὴν ἀναλύσω.

Εἶνε **χρήσιμη** ἡ θλίψις, πρῶτον, **γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς**. Αὐτοί, καθὼς ἔχουν παραδοθῆ σὲ μία μεθυστικὴ ἀπόλαυσι ἀπατηλῶν τέρψεων, βρίσκονται σὲ ζάλη καὶ νάρκη. Δὲν ἐννοοῦν νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Θεό. Μόνο ἂν βρεθοῦν κάτω ἀπὸ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα θλίψεων, τότε ἀφυπνίζονται. Ἡ θλίψις ἐνεργεῖ ὡς παιδαγωγικὴ ράβδος, ὡς εὐεργετικὸ μαστίγιο. Naί, αὐτὴ κάνει καὶ τοὺς πιὸ σκληροὺς νὰ κάμψουν τὸν αὐχένα, νὰ ταπεινωθοῦν, νὰ συναισθανθοῦν τὰ λάθη τους, νὰ ζητήσουν συγχώρησι ἀπὸ τὸν Πλάστη καὶ Θεό τους.

Χρήσιμη λοιπὸν ἡ θλίψις γιὰ ὄσους ζοῦν στὴν ἁμαρτία, **χρήσιμη** ὁμως καὶ **γιὰ ὄσους βαδίζουν τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς**. Ἡ θλίψις ἦταν, εἶνε, καὶ θὰ εἶνε πάντα ὁ ἀχώριστος σύντροφος ὄλων τῶν ἁγίων. Μ' αὐτὴν ἐξαγνίσθησαν ἀπὸ τὰ μικρὰ τοὺς ἐλαττώματα – ποὺ εἶχαν κι αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι, μ' αὐτὴν ἐξυψώθησαν ἀκόμη περισσότερο σὲ ὕψη οὐράνια, μ' αὐτὴν ἔγιναν συμμέτοχοι στὶς θλίψεις καὶ τὰ παθήματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (πρὸβλ. Β' Κορ. 1,5-7), μ' αὐτὴν ἡ ἀρετὴ τους τελειοποιήθηκε.

Ἔχουμε τέτοια παραδείγματα; Ἀμέτρητα. Ἀνοίξτε τοὺς **βίους τῶν ἁγίων**, μελετήστε τους, καὶ μετὰ ἐλάτε νὰ μοῦ πῆτε, ἂν ὑπῆρξε θνητὸς ποὺ μπῆκε στὸν παράδεισο χωρὶς θλίψι.

Σᾶς συνιστῶ ἰδιαίτερως νὰ μελετήσετε τὴν ζωὴ **τοῦ ἀποστόλου Παύλου**. Τί θὰ δῆτε σ' αὐτόν; Θλίψι, καὶ θλίψι πολλῶν εἰδῶν! Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ ἄλλες του θλίψεις, «ἐδόθη»

σ' αὐτόν καὶ «**σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν**» (ἔ.ἀ. 12,7), ἀγκάθι στὴ ζωὴ του, σατανικὸ ἔμπόδιο στὴ διακονία του.

«**Σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν**». Αὐτὴ ἡ θλίψι, ἀγαπητοί μου, τὸν στενοχωροῦσε πολὺ. Σὰν **αἰχμηρὸ κεντρί**, σὰν μυτερὴ βελόνα, σὰν σουβλερὸ ἀγκάθι (αὐτὸ σημαίνει **σκόλοψ**), καὶ σὰν **δαιμονικὸς ἀντίπαλος** (αὐτὸ σημαίνει **σατᾶν**), ἐνωχλοῦσε τὸν ἀπόστολο Παῦλο καθημερινῶς, σὲ κάθε του βῆμα. Παντοῦ τὸν εὕρισκε μπροστά του, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ, ἔκανε τὴ ζωὴ του δύσκολη, ἔφερνε πρόσκομμα στὸ ἱερὸ ἔργο του.

Ποιά ἀκριβῶς ὁμως ἦταν ἡ θλίψις του αὐτῆ; **Οἱ ἐρμηνευταὶ διαφωνοῦν** στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ ἔχουν διατυπωθῆ ποικίλες ἐρμηνευτικὲς ἀπόψεις γιὰ τὴ φύσι τῆς θλίψεως αὐτῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἄλλοι εἶπαν, ὅτι ὁ «**σκόλοψ τῇ σαρκί**» ἦταν κάποια πάθησι σωματικὴ, κάποια ἀσθένεια χρονία ποὺ τὸν ἐνωχλοῦσε καὶ τὸν ταλαιπωροῦσε συνεχῶς, ἴσως μία κεφαλαλγία ἢ μία πάθησι τῶν ὀφθαλμῶν. Ἄλλοι εἶπαν, ὅτι ὁ «**σκόλοψ τῇ σαρκί**» ἦταν ὁ σαρκικὸς πειρασμός, ποὺ δὲν ἀφήνει ἀπείραστον κανένα ἀλλὰ ἐνοχλεῖ καὶ ἁγίους ἀκόμη ἀνθρώπους. Καμμία ὁμως ἀπὸ τίς ἐρμηνεῖες αὐτὲς δὲν φαίνεται πιθανή.

Κατὰ κοινὴ ὁμολογία, ἐκεῖνος ποὺ ἐρμήνευσε ὀρθότερα τὸν ἀπόστολο Παῦλο φωτιζόμενος ἀπὸ αὐτὸ τὸ πανάγιο Πνεῦμα ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει τὸν κορυφαῖο ἀπόστολο, εἶνε ὁ **ἱερὸς Χρυσόστομος**. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου, ποὺ θεωρεῖται ἡ ἐπικρατέστερη, ὁ πειρασμός τοῦ μεγάλου ἀποστόλου δὲν ἦταν μιὰ κατάστασι ἀπρόσωπη, δὲν ἦταν κάτι τὸ ἄψυχο· ἦταν κάτι ἔμψυχο, ἦταν ἓνας ἄνθρωπος. Καὶ ὁ **ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης**, ἀκολουθώντας τὸν ἱ-

ερὸ Χρυσόστομο καὶ ἄλλους ἁγίους πατέρας, λέει· «*Σατᾶν*» κατὰ τὴν ἐβραϊκὴν διάλεκτον λέγεται ὁ ἀντικείμενος. Ὅλοι λοιπὸν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦτον ἀντικείμενοι εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ἄγγελοι ἦτον τοῦ σατανᾶ. Ὅποιοι ἦτον Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεύς, Ἐλύμας ὁ μάγος, ὁ Ὑμέναιος, ὁ Φιλητὸς καὶ οἱ λοιποὶ ὁποῦ ἔθλιβον καὶ ἐκακοποιοῦν αὐτόν, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐπραττον τὰ ἔργα τοῦ σατανᾶ» (Ἑρμηνεία εἰς τὰς ἰδ' Ἐπιστολὰς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τ. Β', ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1990, σ. 207).

Ὁ «σκόλοψ» λοιπὸν τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἦταν κάποιος ἄνθρωπος, τοῦ στενοῦ μάλιστα περιβάλλοντός του, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ συνεργάτες του, ὅπως αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Οἱ ἐχθροὶ καὶ διώκτες τῆς πίστεως, ὅπως π.χ. οἱ Ἰουδαῖοι ἀρχιερεῖς ἢ ὁ εἰδωλόλατρες Νέρων, δὲν τὸν ἔθλιβαν τόσο πολὺ ὅσο τὸν ἔθλιβαν καὶ τὸν πίκραιναν ἄνθρωποι δικοὶ του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν περίμενε τέτοια συμπεριφορά. Συνηθισμένο δυστυχῶς τὸ φαινόμενο αὐτό. Καὶ ὁ Κύριός μας δὲν δοκίμασε τόση θλίψι ἀπὸ τὴν ἀδικία τοῦ Ἄννα, τοῦ Καϊάφα καὶ τοῦ Πιλάτου ὅση τοῦ προξένησε ὁ ὕπνος τῶν μαθητῶν στὴ Γεθσημανῆ, ἢ προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἢ ἄρνησι τοῦ Πέτρου. Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος δὲν πικράθηκε τόσο ἀπὸ τὴ συμπεριφορά τῆς αὐτοκράτειρας Εὐδοξίας ὅσο ἀπὸ τὴν ἀχαριστία μαθητῶν του, ὅπως π.χ. τοῦ Σεβηριανοῦ ἐπισκόπου Γαβάλων.

Νὰ λοιπὸν γιατί ὁ πειρασμὸς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἦταν τόσο ἐνοχλητικὸς καὶ βαρὺς, ὥστε νὰ παρακαλῆ πάλι καὶ πάλι τὸν Κύριο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτόν. Καὶ ὅμως τὸ αἴτημά του αὐτὸ **δὲν εἰσακούσθηκε!** Γιατί; Τὸ ἐξηγεῖ σήμερα ὁ ἴδιος.

Ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον δόθηκε στὸν κορυφαῖο ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ ἡ θλίψι αὐτῆ, κρύβει ἱερὴ σκοπιμότητα. «*Ἐδόθη μοι σκόλοψ*», λέει, «*ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι*», γιὰ νὰ μὴν ὑπερηφανεύωμαι (Β' Κορ. 1,7)! Νὰ ἡ ὑπηρεσία, νὰ ἡ ὠφέλεια ποὺ χάριζε στὸν ἀπόστολο Παῦλο ἡ θλίψι· τὸν ἔκανε νὰ ἔχῃ συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας του, νὰ μὴ φαντάζεται μεγάλα καὶ ὑψηλὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του, νὰ συγκρατῆται μέσα στὰ ὄρια τῆς ἁγίας **ταπεινοφροσύνης**.

Γιατί ὁ μεγάλος ἀπόστολος, ὡς ἄνθρωπος, διέτρεχε καὶ αὐτὸς κίνδυνο, τὸν φοβερὸ **κίνδυνο τῆς ὑπερηφανείας**. Γιατί; Διότι ἦταν κορυφαῖος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, κατεῖχε μοναδικὸ ἀξίωμα μέσα στὴν Ἐκκλησία· εἶχε χαρίσματα πολλὰ· ἐργάστηκε καὶ κοπίασε ὅσο κανένας ἄλλος ἀπόστολος· ἔσπειρε παντοῦ τὸ σπόρο τοῦ εὐαγγελίου, ἴδρυσε πολλὰς το-

πικὲς ἐκκλησίες, ἔκανε θαύματα, προσείλκυσε πλήθη εἰδωλολατρῶν στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ· ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ θεῖες ἀποκαλύψεις, ἔφθασε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Γιὰ ὅλα αὐτὰ κινδύνευε νὰ ὑπερηφανευθῆ, νὰ φανταστῆ ὅτι ὀφείλονται στὶς δικές του δυνάμεις καὶ στὶς δικές του προσπαθείας. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τοῦ δόθηκε ὁ «*σκόλοψ τῆ σαρκί*», σὰν μία διαρκῆς ὑπόμνησις τοῦ πόσο ἀσθενῆς καὶ ἀδύνατος εἶνε. Κι ὁ πειρασμὸς ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε τρεῖς φορὲς παρακάλεσε τὸν Κύριο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴ μάστιγα αὐτῆ τῆς θλίψεως. Ἀλλὰ ὁ Κύριος δὲν τὸν ἀπήλλαξε, γιατί εἶχε τὸ σκοπὸ του. «*Ὑπὲρ τούτου*», λέει, «*τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἵνα ἀποστῆ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἶρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*». Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρις μου, γιατί μέσα ἀπὸ τὴ δική σου ἀσθένεια φαίνεται πιὸ καθαρὰ ἡ δική μου δύναμις (ἔ.ἀ. 12,8-9).

«**Σκόλοψ τῆ σαρκί**» λοιπὸν. Καὶ ἂν γιὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο χρειαζόταν ἕνας σκόλοψ, τέτοια θλίψι, πόσοι ἄραγε σκόλοπες - θλίψεις χρειάζονται γιὰ μᾶς; Ἄν ὁ μέγας Παῦλος, ὁ κολοσσὸς τῆς ἀρετῆς, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ καμίνι τῆς θλίψεως, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς;

Ναί, ἀδελφοί. Ἄς τὸ ἀναγνωρίσουμε καὶ ἂς τὸ κάνουμε φρόνημά μας· **ἔχουμε τόση ἀνάγκη τῆ θλίψι** ὅση ἀνάγκη ἔχει ὁ ἄρρωστος ἀπ' τὸ φάρμακο, ὅση ἀνάγκη ἔχει τὸ σκουριασμένο σίδερο ἀπ' τὴ φωτιά στὸ καμίνι γιὰ νὰ καθαρισθῆ. Εἴμαστε ἀσθενεῖς ψυχικὰ καὶ πρέπει νὰ θεραπευθοῦμε, εἴμαστε ἀτελεῖς καὶ ἀκάθαρτοι πνευματικὰ, ἔχουμε πολλὴ σκουριὰ καὶ λάσπη στὸ χαρακτήρα μας, καὶ πρέπει νὰ καθαριστοῦμε, νὰ τελειωθοῦμε. Πῶς ὅμως θὰ θεραπευθοῦμε, πῶς θὰ καθαριστοῦμε; Μὲ πολλὰ μέσα τῆς θείας Χάριτος, ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ **ἡ θλίψις**. «*Διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Πράξ. 14,22).

Ἦ, ἂν μᾶς φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ καταλάβουμε τὴν ἀλήθεια αὐτῆ! Τότε ὄχι μόνο δὲν θὰ δυσανασχετοῦμε κατὰ τῆς θείας Προνοίας γιὰ τοὺς μικροὺς ἢ μεγάλους σκόλοπες τῆς ζωῆς μας, γιὰ τοὺς σταυροὺς τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ καὶ **θὰ εὐχαριστοῦμεθα** ὅπως ὁ Παῦλος, ἡ μεγάλη αὐτῆ ψυχῆ, ποὺ μέσα στὸ καμίνι τῆς θλίψεως ἔγραφε τὰ ἀθάνατα αὐτὰ λόγια· «*Διὸ εὐδοκῶ* (=μένω εὐχαριστημένος, ἀρέσκομαι) *ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις, ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατὸς εἶμι*» (ἔ.ἀ. 12,10).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2125	Κυριακὴ Δ' Λουκ. ἡ Πατ. Ζ' Οἰκ. Συν. (Λκ 8,4-15) 14 Ὀκτωβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 8,11)

Τὸ φθινόπωρο, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς **σπορᾶς**. Τὰ ἀλέτρια σχίζουν τὴ γῆ κ' οἱ γεωργοὶ σπέρνουν τὸ σπόρο. Ἄν ὁ οὐρανὸς εὐλογήσῃ καὶ ποτίσῃ τὸ ἔδαφος μὲ βροχὴ, ἂν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου θερμάνουν τὸ χῶμα, ἂν φυτῶσιν ἄνεμοι ζωογόνοι, ἂν πρὸ παντὸς ὑπάρχῃ εἰρήνη στὰ Βαλκάνια, τότε θὰ φᾶμε «τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον» (Ματθ. 6,11. Λουκ. 11,3) ὅλοι, κι αὐτοὶ ποὺ εἶνε στὴν κορυφὴ κι αὐτοὶ ποὺ εἶνε στὴ βάσι τῆς κοινωνικῆς πυραμίδος· ἀλλιῶς, «θὰ ποῦμε τὸ ψωμὶ ψωμάκι». Γι' αὐτὸ ἡ φιλόσοφος Ἐκκλησία μας προτρέπει: «Ἵπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηρικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» (θ. Λειτ.). Κ' ἐμεῖς τὴν ὥρα αὐτὴ τί κάνουμε; Ἀμφιβάλω ἂν μέσ' στοὺς χίλιους ἕνας συνοδεύῃ τὴ δέησι αὐτὴ λέγοντας ἀπ' τὴν ψυχὴ του τὸ «Κύριε, ἐλέησον». Τυπικὰ παρακολουθοῦμε. Ἐλάχιστοι εἶνε ὅσοι «μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ» (ἔ.ἀ.) εἰσέρχονται στὸ ναὸ καὶ αἰσθάνονται τὸ ῥίγος τῆς θείας λειτουργίας.

Φθινόπωρο ἐποχὴ σπορᾶς. Ἀλλὰ τὸ φθινόπωρο εἶνε ἐποχὴ καὶ μιᾶς ἄλλης σπορᾶς. Τώρα **ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα**, ἀπ' τὸ πανεπιστήμιο μέχρι τὸ νηπιαγωγεῖο, καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, γεωργοὶ κι αὐτοί, ἀνοίγουν τὴ δική τους ἀποθήκη, κι ὅπως ὁ γεωργὸς γεμίζει τὸ δισάκκι του καὶ σπέρνει στὸ χωράφι, ἔτσι κι αὐτοὶ σκορπίζουν τὸν πολύτιμο σπόρο τῆς γνώσεως καὶ ἐπιστήμης στὴς διάνοιες τῶν παιδιῶν.

Φθινόπωρο ἐποχὴ σπορᾶς στὰ χωράφια, φθινόπωρο ἐποχὴ σπορᾶς στὴς διάνοιες τῶν μαθητῶν. Φθινόπωρο, ἐποχὴ ποὺ καὶ ἡ **ἁγία μας Ἐκκλησία ἀρχίζει τὴν κατήχησι** μικρῶν καὶ μεγάλων, ἰδίως τῶν νέων, καὶ σπέρνει τὸν πολύτιμο σπόρο τῆς ὄχι τόσο στὴς διάνοιες ὅσο στὴς καρδιὲς τῶν παιδιῶν τῆς.

Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐξέλεξε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ διαβάζεται ἀπὸ τὸν ἄμβωνα ἡ ὑπέροχη **παραβολὴ τοῦ σπορέως**.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ...» (Λουκ. 8,5 κ.έ.). Ἀπλουστάτη εἶνε ἡ παραβολή. Ἐνας **γεωργὸς** βγήκε στὸ χωράφι μὲ γεμάτο τὸ δισάκκι του κ' οἱ φοῦχτες του σκορπᾶνε τὸν πολύτιμο **σπόρο** στὴ μέση, δεξιὰ κι ἀριστερά. Ἐρριξε ἄρκετὸ σπόρο. Τὸ ἀποτέλεσμα; Τὰ τρία τέταρτα τοῦ σπόρου χάθηκαν· τὸ ἕνα τρίτο τὸ ἔφαγαν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἄλλο τρίτο ἔπεσε σὲ πετρώδες ἔδαφος καὶ «διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη» (Ματθ. 13,6), τὸ ἄλλο τρίτο ἔπεσε στ' ἀγκάθια κι αὐτὰ ἔπνιξαν τὴ ζωτικότητά του. Ἔτσι, μόνο ἕνα μέρος τοῦ σπόρου καρποφόρησε.

Παραβολὴ εἶνε, ἄλλα δηλαδὴ λέει ὁ Κύριος καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ποιὸς ἄραγε νὰ εἶνε ὁ γεωργός; ποιὸς νὰ ἔνε ὁ σπόρος; ποιά εἶνε «ἡ ὁδός»; ποιά εἶνε τὰ πετεινὰ ποὺ ἄρπαξαν τὸ σπόρο; ποιὸ εἶνε τὸ πετρώδες ἔδαφος; ποιὸ τὸ ἀκανθώδες; ποιά εἶνε ἡ καλὴ γῆ; Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἂν ἤθελα ν' ἀπαντήσω, θὰ μάκρανα πολὺ τὸν λόγο. Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλη τὴν παραβολὴ θὰ πῶ λίγα λόγια γιὰ τὴ **σημασίαν τοῦ σπόρου**.

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, αὐτὸς ὁ σπόρος;

Ὁ φυσικὸς σπόρος εἶνε γνωστὸς σὲ ὅλους. Ὑπάρχουν σπόροι μικροί, πολὺ μικροί, ὅσο τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Καὶ ὅμως ἀπὸ ἑκείνο τὸ μικρὸ πρᾶγμα βγαίνει ἕνα ὠραῖο λουλούδι, ἕνας θάμνος, ἕνα σπαρτό, ἕνα στάχυ, μιὰ πελώρια βελανιδιά. Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Ἐνας σπόρος **εἶνε θαῦμα**. Δὲν τὸ λέω ἐγώ· αὐτοὶ ποὺ κάθονται νύχτα καὶ μελετοῦν καὶ μάλλιασε ἢ καρέκλα τους, μεγάλοι φυσιοδίφαι, ὁμολογοῦν ὅτι ἕνας σπόρος εἶνε θαῦμα. Ποιὸς ἔκλεισε, ἐρωτῶ, μέσα σ' αὐτὸν τέτοια δύναμι, ὥστε ἀπὸ τὸν σπόρο ἐκείνον, καὶ μάλιστα ὅταν σαπίζῃ, νὰ βγαίῃ νέο φυτὸ, ἀπὸ τὴ σῆψι νὰ βλαστάνῃ νέα ζωὴ; Ποιὸς; Αὐτὸ μένει ἀναπάντητο μέχρι σήμερα. Κι οὔτε στὸ μέλλον θὰ μπορέσῃ ἡ ἐπιστήμη νὰ κατασκευ-

άση ένα σπόρο. Κάθε σπόρος είναι θαῦμα, που **διαλαλεί την παντοδυναμία του Θεού**.

Άλλα ο Χριστός πήρε τον σπόρο ως παράδειγμα - σύμβολο της αληθείας ότι **κάθε λόγος είναι σπόρος**. Άπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ἀναριθμητὰ εἶνε τὰ λόγια, καλὰ ἢ κακὰ, που βγαίνουν ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ τὸ στόμα τοῦ καθενός.

Σπόρος εἶνε ὁ λόγος τῶν ῥητόρων, τῶν σοφιστῶν τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς που ἔκαναν τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ τὸ ἄσπρο μαῦρο, τῶν δημαγωγῶν κάθε ἐποχῆς που παραπλανοῦν τὰ πλήθη. Δὲν εἶνε ἡ ὥρα νὰ σὰς δεῖξω πῶς λόγοι δημοσίων ἀνδρῶν, μὲ δύναμι μαγνητισμοῦ καὶ ἐπιβολῆς, συνετάραξαν τὴν Εὐρώπη. Σπόρος εἶνε ὁ λόγος χυδαίων ἀνθρώπων καὶ αἰσchrῶν ἠθοποιῶν, που ἀπὸ σκηνῆς ἀναμοχλεύουν τὰ πάθη καὶ ἐκπαρθενεύουν τὶς ψυχές. Σπόρος εἶνε ὁ λόγος ἀπίστων καὶ ἀθέων ἰστρουχτόρων, που προσπαθοῦν νὰ ξερριζώσουν ἀπὸ τὶς καρδιές ὅ,τι ἱερὸ καὶ πολῦτιμο ὑπάρχει. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε **κακὸς σπόρος**, εἶνε «ζιζάνιον» (βλ. Ματθ. 13,24-43).

Άλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κακὸ ὑπάρχει καὶ ὁ **καλὸς σπόρος**. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Εἶνε ὁ λόγος τῆς ἀγράμματος γιαγιάς, τῆς μάνας μας, τῶν δασκάλων καὶ καθηγητῶν μας, ὁ λόγος τῶν ἐμπνευσμένων ποιητῶν μας (τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους), που φύτεψε στὰ βάρη μας κι ἀναδεύει ὅ,τι ὠραῖο καὶ ὑψηλό· εἶνε ὁ λόγος τῶν μεγάλων λογάδων καὶ πατριωτῶν τοῦ γένους, που ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὀλόκληρη μεραρχία τεθωρακισμένων. Ἀναλογιστῆτε π.χ. τὸ **Ῥήγα Φεραῖο**, που ἄναψε φωτιά μὲ τὸ στίχο

«Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ

παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιά καὶ φυλακή», καὶ λίγο πρὶν θανατωθῆ εἶπε· «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Ἀρκετὸ σπόρο ἔσπειρα, καὶ ἡ πατρίδα θὰ θερίση τὸν στάχυ τῆς ἐλευθερίας», ῥητὸ γραμμένο στὸ ἄγαλμά του ἔξω ἀπ' τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀναλογιστῆτε καὶ τὸν **Παῦλο Μελά**, που μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ αἷμα του ἀνέφλεξε τὸν σπινθῆρα τῆς ἐλευθερίας που ἀπολαμβάνουμε σήμερα οἱ Μακεδόνες.

Νόμος τόσο στὸ φυσικὸ ὅσο καὶ στὸν πνευματικὸ κόσμο εἶνε· **ὅ,τι σπείρης θὰ θερίσης**. Σπείραμε «ζιζάνια», ιδέες ὑλιστικὲς ἀθέων καὶ ἀπίστων; θὰ θερίσουμε ἐγκλήματα· σπείραμε σπόρο καθαρὸ, διδασχὴ καὶ παράδειγμα τιμίων ἐργατῶν; θὰ θερίσουμε μεγαλουργήματα.

Σπόρος ὅμως εἶνε ὁ λόγος που προέρχεται ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανό· καὶ ἐδῶ τώρα εἰσερχόμεθα στὸ πεδίο τῆς πίστεως. Ὑπάρχει λόγος ὄχι μόνο φυσικὸς - ἀνθρώπινος, ἀλλὰ καὶ **Λόγος ὑπερφυσικὸς - θεϊκός**,

που εἶνε ἀκαταγώνιστος κι ἀξίζει νὰ γράφεται μὲ λάμδα κεφαλαῖο. Εἶνε αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο μεγαληγῶρως λέει τὸ εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα· «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (Ἰω. 1,1). Ὁ Λόγος αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός· καὶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε ἀθάνατα, δὲν θὰ παρέλθουν ποτέ. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ὁ ἀθάνατος σπόρος.

Ἔν **τὸ Εὐαγγέλιο** που ἐμεῖς περιφρονοῦμε! τό ἔχουμε στὰ δικαστήρια μόνο γιὰ ὄρκους, ἢ στὰ εἰκονίσματα νὰ μένη κλειστό. Ἔν **τὸ Εὐαγγέλιο** τί φάρος εἶνε! Χθὲς μὲ ἐπισκέφθηκε ἕνας μετανάστης, που ἔλειπε στὴν Ἀφρική, καὶ μοῦ λέει· Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἄγριοι, **ἀνθρωποφάγοι**· ἔτρωγαν ἀνθρώπους, καὶ κατὰ προτίμησι λευκοὺς. Τώρα **ἔχουν μεταβληθῆ**. Πῶς ἔγινε αὐτό; ἠρωκὰ παιδιὰ πῆγαν ἐκεῖ ὡς ἱεραπόστολοι καὶ κήρυξαν **τὸ Εὐαγγέλιο**. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν γύρισαν πίσω, θυσιάστηκαν ἐκεῖ, μὲς' στὰ παρθένα δάση, ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κατίσχυσε καὶ θριάμβευσε.

Κάποτε εἶχαμε κ' ἐμεῖς ἱεραποστόλους τῆς Ὁρθοδοξίας· σήμερα ἔχουμε; Φτάνουμε μέχρι τὰ ἄκρα τῆς γῆς μόνο γιὰ τὸ ἐμπόριο, γιὰ τὰ λεφτά. Ἔν **πατρίδα μου**, που ἦσαν κάποτε ἱεραποστολικὸ ἔθνος, πότε θὰ στείλης ἱεραποστόλους στὶς ἀχανεῖς ἐκεῖνες χώρες;

* * *

Ὁ κατ' ἐξοχὴν σπόρος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου. Δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια που κοντὰ στὸ Νεῖλο καὶ τὶς Πυραμίδες οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνακάλυψαν τὸν **τάφο ἑνὸς φαραῶ** κι ἀνάμεσα στὰ λεγόμενα κτερίσματα βρέθηκε κ' ἕνα χρυσὸ κανάτι που περιεῖχε σιτάρι. Τὸ ἔσπειραν καὶ φύτεωσε! μετὰ ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια ὁ σπόρος ἦταν ζωντανὸς - ὀλοζώντανος.

Ἔτσι εἶνε καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Ποιὸς ἄπιστος, ποιὸς ἀνόητος εἶπε, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πάλιωσε; **Δὲν παλιώνει**, ὅπως δὲν παλιώνει ὁ ἥλιος· διατηρεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δύναμί του.

Ἔν **Ἄς σπαρῆ ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου**· ἄς σπαρῆ παντοῦ, σὲ ὅλους, καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα. Κι ὅταν σπαρῆ, τότε ἡ πατρίδα μας, που εἶνε ἔδαφος ἐκλεκτό, τὸ πιστεῦω, θὰ γίνῃ κράτος Θεοῦ. Μόνο νὰ βαδίσουμε στ' ἀχνάρια τῶν πατέρων μας καὶ νὰ σπείρουμε στὶς καρδιές ὅλων τόσο διὰ τοῦ λόγου ὅσο καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός μας τὸν σπόρο τὸν πολῦτιμο· διότι «*ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1011 ²	Κυριακὴ ΣΤ' τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. 8,26-39) 21 Ὀκτωβρίου 2018 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Λεγεών

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν ἀφάνεια καὶ βγήκε σὲ δημοσίᾳ δρᾶσι, δὲν ἔμεινε σ' ἓνα μέρος. Πήγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἀπὸ ἐπαρχία σὲ ἐπαρχία. Ἐπισκεπτόμενος λοιπὸν κάθε μέρος τῆς Παλαιστίνης ἔφτασε κάποτε, ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ στὴ **χώρα τῶν Γαδαρηνῶν**.

Ἡ περιοχὴ τῶν Γαδαρηνῶν ἦταν ἀνατολικὰ ἀπὸ τὴν περίφημη λίμνη τῆς Τιβεριάδος, στὴν ὄχθη της. Κατοικεῖτο δὲ ἀπὸ ἀγροίκους Ἰουδαίους, ποὺ δὲν εἶχαν ἱερὸ καὶ ὄσιο, ἀλλὰ ὁ νοῦς τους ἦταν διαρκῶς στὴν ὕλη, κατὰ τὸ σύνθημα τῶν ὑλιστῶν «*Φάγωμεν καὶ πῖωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἦσ. 22,13 - Α' Κορ. 15,32). Ὑλὴ καὶ χρῆμα. Ἦταν πολὺ φιλόγυροι. Ἡ **φιλοχρηματία** τους ἔφτανε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε, ἐνῶ ὁ μωσαϊκὸς νόμος ἀπαγορεύει τὸ χοιρινὸ κρέας, αὐτοὶ νὰ τὸν καταπατοῦν. Μέχρι σήμερα οἱ Ἑβραῖοι μένουν πιστοὶ σ' αὐτό (καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ μωαμεθανοί, διότι καὶ τὸ Κοράνιο ἀπαγορεύει τὸ χοιρινὸ κρέας). Ἐνῶ λοιπὸν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους τὸ χοιρινὸ κρέας ἀπαγορεύεται ἀπολύτως, ἐν τούτοις αὐτοὶ ἔβασκαν κοπάδι ὀλόκληρο ἀπὸ χοίρους, γιὰ νὰ ἐμπορεύωνται τὸ κρέας τους καὶ νὰ κερδίζουν πουλώνοντας τὸ ἀκριβά.

Ἀλλὰ ἡ καταπάτησις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ δὲν μένει χωρὶς συνέπειες. Ὅποιοι ἀναιδῶς καὶ κατὰ σύστημα καταφρονεῖ τὶς θεῖες ἐντολές, χάνει τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βρεθῆ ἔκτεθειμένος στὴν κακία τῶν δαιμόνων. Τὰ **πάθη** διώχνουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τὸ Θεὸ καὶ φέρνουν τοὺς **δαίμονες**, ποὺ δὲν ἀργοῦν νὰ κάνουν κατοχὴ. Αὐτὴ ἡ κατάστασι ἐπικρατοῦσε στὴ χώρα ἐκείνη.

Δεῖγμα καὶ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν Γαδαρηνῶν ἦταν ἓνας ἀπὸ αὐτούς. Ποιός; Λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο γιὰ ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἔξαλλη κατάστασι. Τὸ

«Ὁ δὲ εἶπε· **Λεγεών**» (Λουκ. 8,30)

μάτι του ἦταν βλοσυρό· τὸ λεξιλόγιό του ἦταν ἀκάθαρτο· ἐνδυμασία δὲν φοροῦσε, ἀλλὰ ἔσχιζε τὰ ροῦχα του καὶ περπατοῦσε γυμνός· τὴ νύχτα δὲν πήγαινε στὸ σπῆτι του νὰ κοιμηθῆ, ἀλλὰ κοιμόταν στὰ μνήματα· τὸν ἐπιαναν, τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες, κι αὐτὸς εἶχε τέτοια ὑπερφυσικὴ δύναμι, ὥστε ἔσπαζε ὅλες τὶς ἀλυσίδες· ἦταν ὁ φόβος καὶ τρόμος ὄλων τῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς ἐκείνης. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ **δαιμονιζόμενος** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

Αὐτὸς ὁμως, ποὺ τὸν ἔτρεμε ὅλος ὁ κόσμος, **τρέμει τώρα** ὁ ἴδιος. Βρίσκεται ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ εἶνε ὁ νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς τῶν δαιμόνων, καὶ τρέμει ὅπως τρέμουν τὰ φύλλα μέσα στὸ δάσος. Καὶ λέει· —*Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου*», γιατί ἦρθες ἐδῶ σ' ἐμᾶς, τί θέλεις; Ὁ Χριστὸς τὸν ἐρωτᾷ· —*Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου; Κ' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ· —«Λεγεών»* (Λουκ. 8,28-30).

Τί θὰ πῆ «Λεγεών»; Εἶνε λέξις ἡ ὁποία σημαίνει ἓνα στρατιωτικὸ σῶμα τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ· διότι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βασιλεψε, κυριαρχοῦσε σὲ ὄλο τὸν κόσμον καὶ στὴν Παλαιστίνῃ ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. «**Λεγεών**» λοιπὸν σημαίνει μεγάλη στρατιωτικὴ μονάδα, ὅ,τι εἶνε σήμερα ἡ μεραρχία. Ἦταν μιὰ δύναμις 6.000 ἀνδρῶν. Δηλαδή 6.000 δαιμόνια «ἔβασκαν» μέσα στὴν καρδιά του.

—Μπᾶ, δαιμόνια τώρα! θὰ πῆ κάποιος. Τί μᾶς λές σήμερα; στὸν αἰῶνα, ποὺ πετάξαμε στὰ φεγγάρια, νὰ μιλᾶς ἐσὺ γιὰ δαίμονες;...

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν στὰ δαιμόνια. Ἐν τούτοις εἶνε μύριες οἱ ἀποδείξεις ὅτι **ὑπάρχουν δαίμονες**. Ὑπάρχει δαιμονικὸ στοιχεῖο, ποὺ τυραννεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, τὸν κόσμον ὀλόκληρο.

Ἐὰν κανεῖς ἀμφιβάλλη, δὲν ἔχει τίποτε ἄλ-

λο νὰ κάνη παρὰ νὰ ἐρευνήση. Ἐὰς πάη στήν **Κεφαλονιά**. Ἐκεῖ φέρνουν τοὺς δαιμονισμένους ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Καὶ μόλις τὰ δυστυχησμένα αὐτὰ πλάσματα δοῦν τὰ λείψανα τοῦ **ἁγίου Γερασίμου** καὶ προπαντὸς ὅταν δοῦν ἓνα σταυρό, σιδερένιο σταυρό, ποὺ εἶχε ὁ ἅγιος, ὠρύονται, οὐρλιάζουν, τρέμουν μπροστὰ στὴ δύναμι τοῦ ἁγίου Γερασίμου. Κάνε μιὰ ἐπίσκεψι λοιπὸν ἐκεῖ, νὰ πεισθῆς ὅτι ὑπάρχουν δαίμονες, ποὺ ἐνοχλοῦν τοὺς ταλαίπωρους ἐκείνους.

Οἱ δαιμονιζόμενοι διακρίνονται ἀπὸ τοὺς ψυχοπαθεῖς. **Δὲν εἶνε ψυχοπαθεῖς**: εἶνε κάτι ἄλλο πολὺ σοβαρώτερο, φοβερὸ πρᾶγμα.

Ἄλλ' ἐὰν δυσκολεύεσαι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς στὴν Κεφαλονιά. Ἦξιζε μιὰ ματιὰ μέσα σου, **παρατήρησε τὸν ἑαυτό σου**. Ἄν εἴστε τίμιοι καὶ εἰλικρινεῖς, ἂν ἔχετε τὸ «*γνώθι σαυτόν*», ἓνα μυριοστὸ ἀπὸ τὴν **αὐτογνωσία** ποὺ διδάσκει ὁ Σωκράτης, καὶ ρίξετε μιὰ ματιὰ μέσα στὸν ἑαυτό σας, στὸ πνευματικὸ τοῦτο σύμπαν ποὺ κλείνετε μέσα σας, θὰ διαπιστώσετε ἐκεῖ ἐνέργειες τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Διότι ὑπάρχουν δύο σύμπαντα: τὸ ἓνα εἶνε τὸ ὑλικὸ ποὺ μᾶς περιβάλλει, τὸ ἄλλο εἶνε τὸ πνευματικὸ ποὺ ἀνοίγεται μέσα μας. Μικρὸ εἶνε τὸ ὑλικὸ σύμπαν· τὸ μέγα σύμπαν, τὸ ἀπέραντο σύμπαν, τὸ μυστηριώδες σύμπαν, εἶνε μέσα μας, εἶνε ὁ ἑαυτός μας. Ἐὰν λοιπὸν ρίξετε ἓνα βλέμμα στὸν ἑαυτό σας, ἐὰν ἐξετάσετε τίς λέξεις σας, τίς φράσεις σας, τίς ἐνέργειές σας, τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς σας, θὰ δῆτε ἐκεῖ μέσα μιὰ λεγεῶνα δαιμόνων.

Τί ἐστὶν ἄνθρωπος; «*Λεγεῶν*»! **Ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος τούτου** πειράζεται ἀπὸ λεγεῶνα δαιμόνων. Ποιὰ δαιμόνια ἐνεργοῦν μέσα του; Θέλετε νὰ τὰ ἀριθμήσουμε; √ «Ἐνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα δαιμόνια εἶνε τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας· εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὸν Ἰούδα νὰ πουλήσῃ τὸ Διδάσκαλό του ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. √ Ἄλλο δαιμόνιο εἶνε τῆς κενοδοξίας, ποὺ ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐπιζητῇ ὄλο καὶ ὑψηλότερα ἀξιώματα. √ Ἄλλο δαιμόνιο εἶνε τῆς σαρκολατρίας, τῆς πορνείας, τῆς μοιχείας. √ Ἄλλο δαιμόνιο εἶνε τῆς περιεργείας. √ Ἄλλα δαιμόνια εἶνε τῶν ποικίλων ἄλλων κακιῶν καὶ παθῶν ποὺ ταλαιπωροῦν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐνας διάσημος συγγραφεύς, ὁ Ῥώσος **Ντοστογιέφσκυ**, πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν, προέβλεψε τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Κάθησε καὶ ἔγραψε ἓνα βιβλίον, τὸ ὁποῖο παρακαλῶ νὰ τὸ διαβάσουν οἱ διανοούμενοι, καὶ θὰ θαυμάσουν. Λέγεται «Οἱ δαιμονισμένοι». Εἶνε μιὰ ψυχο-

γραφία μὲ βαθειὲς παρατηρήσεις, ἀληθινὴ ψυχολογία τοῦ βάθους. Ἐρεῦνησε τὸν ἄνθρωπο. Καὶ προέβλεψε, πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, καὶ εἶπε: **Ῥωσία**, μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ γίνῃς λεγεῶν... Καὶ ἔγινε λεγεῶν ἡ Ῥωσία. Ἡ προφητεία βγήκε· λεγεῶν δαιμόνων, ἀθείας καὶ ἄλλων παθῶν, κυριάρχησε.

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ἐμεῖς πᾶμε πίσω. «*Τί σοί ἐστὶν ὄνομα*», **Ἑλλάς**; «*Λεγεῶν*»! Λεγεῶνες δαιμόνων ὑπάρχουν τώρα σὲ μιὰ χώρα ἁγίων καὶ μαρτύρων. Τώρα, ὅπου νὰ πᾶς, βρίσκεις λεγεῶνα. Μερικοὶ ἀριθμοὶ τὸ ἀποδεικνύουν. √ Ἄλλοτε διαζύγιο δὲν ἔβγαινε στὴν Ἑλλάδα. Μόνο τὸ φτυᾶρι τοῦ νεκροθάφτη χῶριζε τὸ ἀνδρόγυνο. Τώρα; χιλιάδες τὰ διαζύγια; Φρίκη. Νὰ ἡ λεγεῶν λοιπὸν ὡς πρὸς τὰ διαζύγια. √ Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα φαινόμενα, λ.χ. τῆς κλοπῆς, πάλι λεγεῶν. Ἄλλοτε κανεὶς δὲν πείραζε ξένο πρᾶγμα· τώρα δὲν ὑπάρχει συστολή. «*Τί σοί ἐστὶν ὄνομα*», Ἑλλάς; Λεγεῶν κλεπτῶν. Καὶ στὰ ξένα λεξικά τελευταίως ἡ Ἑλλάς ἐμφανίζεται ὡς χώρα κλεπτῶν. √ Μετρήστε καὶ πόσοι, ἰδίως ἀπὸ τοὺς νέους μας, ἔχουν τὸ δαιμόνιο τῶν ναρκωτικῶν· ἂν σᾶς βάλω νὰ μετρήσετε, ἀπὸ τὸ μεσημέρι θὰ σᾶς βρῆ τὸ βράδυ. Χιλιάδες παιδιὰ μαστίζονται ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφορὰ. Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, ὅταν ἐπιστρατεύθηκε, πολτοποίησε τὸ κεφάλι ἐνὸς ἐξόχου ἀξιωματικοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ...

* * *

Λεγεῶν, λοιπὸν. Ἄν κοιτάξουμε τὸν ἑαυτό μας, λεγεῶν. Ἄν ἐξετάσουμε τὴν κοινωνία, λεγεῶν. Ἀναρίθμητα δαιμόνια, ὅπως τὰ περιγράφει ὁ Ντοστογιέφσκυ, τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μέσ' στὴν καρδιά του. Τί πρέπει νὰ κάνουμε; ν' ἀπελπισθοῦμε; Ὁχι. Ὑπάρχει **ὁ νικητὴς τῶν δαιμόνων**. Καὶ ὁ νικητὴς τῶν δαιμόνων εἶνε ἓνας. Εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ἐκεῖνος ἤρθε νὰ συντρίψῃ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου. Καὶ ἔχει τὴ δύναμι νὰ συντρίβῃ τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων.

Μὲ τὸ Χριστὸ λοιπὸν κ' ἐμεῖς. Καὶ τὸ ὄπλο μας ποῖο εἶνε; **Ὁ τίμιος σταυρός**. Τὴν παλαιὰ ἐποχὴ, ποὺ πίστευαν, ἔλεγαν·

«Πέφτω κάνω τὸ σταυρό μου

καὶ ἄγγελος εἶνε στὸ πλευρό μου».

Ὅπλο ἀκαταμάχητο, ὄπλο ἰσχυρό, ὄπλο ἀνίκητο ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου.

Τῷ δὲ Χριστῷ, τῷ νικητῇ τῶν αἰώνων, δόξα καὶ τιμὴ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2130	Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56) 28 Ὀκτωβρίου 2010	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ πίστι νικᾷ τὰ πάντα (τὴν ἀσθένεια, τὸ θάνατο, τὸν ἄδη)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, μερικὲς λέξεις ποὺ ἔχουν καταντήσει στὴν ἐποχὴ μας μόδα, **ἔγινε καὶ ἡ γλῶσσα μας μοντέρνα**. Ὑπάρχουν λέξεις τῆς μόδας, ἔρχονται δηλαδὴ συχνὰ - πυκνὰ στὸ στόμα ὄλων, ἀσκοῦν κάποια μαγεία στὴ σκέψι. Μία λοιπὸν ἀπὸ τὶς λέξεις αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ λέξι *ἐπιστήμη*.

Ἐπιστήμη! σοῦ λέει κι ὁ μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος, ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἐγγράμματος· ὅλοι τοὺς ἔχουν στὰ χεῖλη τοὺς τὴ λέξι *ἐπιστήμη*. Ἐὰν π.χ. τοὺς πῆς κάτι γιὰ ἀγγέλους καὶ ἀγγελικὸ κόσμο, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει καὶ ἓνα ὄν ἀνώτερο ποὺ λέγεται ἀγγελος, θὰ σοῦ ἀπαντήσουν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη σήμερα πέταξε στὸ διάστημα καὶ «πουθενὰ δὲ βρῆκε φτερὰ ἀγγέλου». Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ σοῦ ποῦν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη σήμερα δὲν παραδέχεται θαύματα. Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, θὰ σοῦ ποῦν μὲ κάποιο σκεπτικισμό, ὅτι ναὶ μὲν ὑπῆρξε ὡς ἄνθρωπος ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν παραδέχεται ὅτι ἦταν Θεός. Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ τὸ Θεό, τὰ ἴδια. Γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα τῆς πίστεως ἂν τοὺς μιλήσης, ἀμέσως ἀντιτάσσουν τὴ λέξι «ἐπιστήμη». Καὶ ὅπως τὰ παιδιὰ ἔχουν στὸ στόμα μιὰ καρμέλλα καὶ τὴν πιπιλίζουν, ἔτσι οἱ ἄνθρωποι σήμερα πιπιλίζουν τὴ λέξι «ἐπιστήμη».

Μὰ εἶνε λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη παντοδύναμη, εἶνε θεὰ - θεὸς ποὺ **κάνει ὅ,τι θέλει**; Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὑποτιμῶ τὴν ἀξία τῆς ἐπιστήμης, ἢ ὁποῖα ὄντως παρουσιάζει καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα σὲ πολλοὺς τομεῖς -καὶ ἀφήνοντας τὸ θέμα τῆς προελεύσεως τῆς ἐπιστήμης ποὺ καὶ αὐτὴ πηγὴ ἔχει τὸ Θεό-, θέλω τώρα νὰ τονίσω ἓνα πρᾶγμα· ὅτι **ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶνε παντοδύναμη**, ὅπως φαντάζονται κάποιοι. Ἔχει κάποια δύναμι, ἀλλὰ ἡ δύναμί της εἶνε περιορισμένη· καὶ ἔρχονται περιστάσεις ποὺ ἀποδει-

κνύεται ὅτι ἡ ἐπιστήμη **εἶνε ἀδύνατη, πολὺ ἀδύνατη**. Θ' ἀναφέρω μερικὰ περιστατικά, στὰ ὁποῖα φαίνεται ἡ ἀδυναμία τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἃς ἀκούγωνται γι' αὐτὴν τόσα ἐγκώμια.

Νά ἓνας ἄνθρωπος· πέφτει στὸ κρεβάτι. Τί ἔχει; Ἐνας πόνος -ἔτσι ἀρχίζουν ὅλες οἱ ἀσθένειες-, μιὰ ἀδιαθεσία, ἓνας μικρὸς πυρετός. Οἱ δικοὶ τοῦ τὸν παρηγοροῦν· Δὲν ἔχεις τίποτα!... Μὰ ὁ πυρετὸς ἐπιμένει, ὁ πόνος εἶνε ἐνοχλητικὸς, τὸ κεφάλι ζαλισμένο, ἡ καρδιὰ χτυπάει ἄτακτα, οἱ σφυγμοὶ δὲν εἶνε κανονικοὶ. Καλοῦν τὸ γιατρό. Κι αὐτὸς σκοτάδι ἔχει. Ἄ, πάρε μερικὰ χάπια, ἀσπιρίνες κ.λπ.... Ἀλλὰ ὁ πυρετὸς δὲν πέφτει. Κάνουν ἀναλύσεις, ἀκτινογραφίες, τομογραφίες. Τέλος παρουσιάζεται τὸ «ἄγριο θηρίο», διαπιστώνεται ὅτι κάπου στὸν ὄργανισμό φώλιασε **ἡ κατηραμένη ἀσθένεια**. Τώρα τί γίνεται, τί κάνουν; Ἄ! μὰ ἃς ἔχης ἓνα τσουβάλι λίρες, ἃς φύγης μὲ τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Λονδίνο, ἃς πᾶς καὶ στὴ Μόσχα καὶ στὰ μεγαλύτερα νοσοκομεῖα τοῦ κόσμου· τὸ τέλος εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει νὰ προσφέρῃ κάτι ἡ ἐπιστήμη. Σηκώνει τὰ χέρια καὶ λέει· Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, ἀπολύτως τίποτα. Νά λοιπὸν ὅτι ἡ ἐπιστήμη, στὶς συγκεκριμένες αὐτὲς ἀσθένειες, μέχρι σήμερα -δὲν ξέρουμε αὔριο-, ἐμφανίζεται τόσο ἀδύνατη.

Καὶ νά τώρα ὁ ἄνθρωπος εἶνε **νεκρός!** νεκρὸς αὐτὸς ποὺ ἀγαποῦσες, ποὺ λάτρευες, ποὺ τὸν θεωροῦσες ἄξιο τῆς ζωῆς σου. Νεκρός· ἡ καρδιὰ δὲν χτυπάει, τὰ μάτια δὲν βλέπουν, τὰ αὐτιά δὲν ἀκοῦνε, τὰ πόδια ἀκίνητα, τὸ κορμὶ μαρμαρωμένο, καὶ γύρω ὅλοι οἱ συγγενεῖς θρηνοῦν. Δὲ μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ, τὴν ὥρα αὐτὴ, ποὺ κλαίνει ἡ μάνα τὸ παιδί της, ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα τοῦ ἢ ἡ γυναῖκα τὸν ἄντρα της, ὁ φίλος τὸ φίλο του, ἡ ἐπιστήμη ἐδῶ τί μπορεῖ νὰ προσφέρῃ, τί λόγια μπορεῖ νὰ ἀρθρώσῃ; Τίποτα. Ἡ ἐπιστήμη μπροστὰ στὸν πόνον, στὸ θάνατο, στὸ χάρο, σηκώνει τὰ χέρια.

Παραπάνω λοιπόν κι από τη γνώσι και την ἐπιστήμη **ζητᾶμε κάποια ἄλλη δύναμι**, ἀνώτερη, πού νὰ σφουγγίζει τὰ δάκρυα, νὰ παρηγορή τὴν καρδιά, νὰ θερμαίνει τὴν ψυχὴ, νὰ τὴν ἠλεκτρίζει, νὰ τὴν γαλβανίζει, νὰ τὴν στρέφῃ ψηλά· μιὰ δύναμι πού νὰ νικᾷ τὴν ἀσθένεια, νὰ νικᾷ καὶ τὸ θάνατο. Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ δύναμις; Μία λέξι, πού δὲν εἶνε τώρα τῆς μόδας, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη δύναμι· εἶνε ἡ λέξι **πίστις**.

Ἡ πίστι! εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. –Πίστι εἶπατε; Κ' ἔχετε **ἀποδείξεις** γι' αὐτήν; Νά ἀποδείξεις. Ἄκουσες σήμερα **τὸ εὐαγγέλιο**; Αὐτὸ ἀκριβῶς λέει, ὅτι ἡ πίστι **εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη**. Τὸ πρόσεξε;

Μιὰ γυναίκα, λέει, εἶχε «στραγγίσει». Ὑπάρχουν ἀσθένειες ἰδιάζουσες. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς γυναίκας εἶνε σὰν τὸ λουλούδι, δὲν εἶνε σκληρὸς ὅπως τοῦ ἀνδρός. Μιὰ ὡραία γυναίκα, πού εἶνε σὰν τὸ κρίνο, τὴ βλέπεις κι ἀδυνατίζει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια της. Ἔχει, λέει, **ἀκατάσχετη αἱμορραγία**. Ἔτσι ἦταν ἡ αἱμορροῦσα τοῦ εὐαγγελίου. Δώδεκα χρόνια! Πῆγε σὲ γιαιτρούς, πῆρε φάρμακα πολλὰ – ἦταν φαίνεται πλούσια. Ξώδεψε ὅλο τὸ βίος της, καὶ ἡ ἀσθένεια δὲν ὑποχωροῦσε. Κάποτε ὅμως πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος της ὁ Χριστός. Μέσα της σχηματίσθηκε ἡ ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὴν κἀνῃ καλά. Καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Μὰ πῶς; ὁ κόσμος «πατεῖς με πατῶ σε»· οὔτε βελόνα δὲν ἔπεφτε χάμω. Αὐτὴ ὅμως κατῶρθωσε, πλησίασε καὶ ἄγγιξε τὸ ροῦχο του. Καὶ μόλις τὸν ἄγγιξε, ὅ,τι δὲν κατῶρθωσαν ἐπὶ δώδεκα χρόνια οἱ γιαιτροὶ καὶ τὰ φάρμακα, –ὦ Χριστέ, μεγάλη ἡ δύναμί σου!– ἔγινε **«παραχρῆμα»**. Αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο «παραχρῆμα», ἂν τὸ μεταφράσουμε στὴ δική μας γλῶσσα, θὰ πῆ «ἀμέσως», στὸ δευτερόλεπτο. Μόλις ἄγγιξε τὸ χέρι της, λὲς καὶ πῆρε ῥεῦμα· ὅπως γυρίζεις τὸ διακόπτη κι ἀνάβεις τὸν πολυέλεο, ἀμέσως ἔνιωσε μέσα στὸ κορμί της ὅτι **σταμάτησε ἡ «ῥύσις»**, ἡ αἱμορραγία (Λουκ. 8,44). **Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε**, τῆς λέει ὁ Χριστός (ἔ.ἀ. 8,48).

Ἡ πίστις νικᾷ τὴν ἀσθένεια. Καὶ τί ἀσθένεια· χρόνια, ἀνίατη. Κι ἀκόμα περισσότερο, ἡ πίστις **νικᾷ καὶ τὸ χάρο**· τὸ λέει πάλι τὸ εὐαγγέλιο.

Προηγούμενως, ἐκεῖ στὸ δρόμο, εἶχε πλησιάσει τὸ Χριστὸ ἕνας ἄρχοντας καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του παρακάλεσε· –Τὸ μονάκριβο κορίτσι μου εἶνε ἄρρωστο βαρεῖα κι ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα πεθαίνει· ἔλα στὸ σπίτι. Καὶ τώρα, ἐνῶ προχωροῦν γιὰ ἐκεῖ, ἦρθε τὸ κακὸ μαντᾶτο· –**Τὸ κορίτσι πέθανε**, μὴν ἐνοχλεῖς πιά τὸν Διδάσκαλο. –Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέει ὁ Χριστός, **μόνο πίστευε**.

Φτάνουν στὸ σπίτι. Μπαίνει μέσα ὁ Χριστὸς καὶ λέει σ' ὅλους· –Μὴν κλαῖτε· δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται. Αὐτοὶ τὸν περιγελοῦν. Μπαίνει στὸ δωμάτιο καὶ μόλις ἄγγιξε τὸ παντοδύναμο χέρι του, αὐτὸ πού θὰ καρφωνόταν στὸ σταυρὸ γιὰ νὰ στάξῃ ἀπὸ 'κεῖ τὸ πανάγιο αἷμα πού 'νε μέσα στὸ ἅγιο δισκοπότηρο, μόλις ἄγγιξε στὸ μαρμαρωμένο κορμί, τὸ κορίτσι **«ἀνέστη παραχρῆμα»** (ἔ.ἀ. 8,55) – νάτο πάλι τὸ «παραχρῆμα»· δυὸ φορές στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· «παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος» καὶ «ἀνέστη παραχρῆμα». Λὲς καὶ τὴν διαπέρασε ῥεῦμα, τινάχτηκε ἀπάνω ὅπως ἡ ἀκρίδα στὸ χωράφι. Καὶ εἶδαν ὅλοι καὶ θαύμασαν τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου.

Ἡ πίστι λοιπόν, ἀγαπητοί μου, νικᾷ τὴν ἀσθένεια, νικᾷ τὸ θάνατο, νικᾷ τὸν ἄδη.

Μὰ θὰ μοῦ πῆ κάποιος σήμερα· –**Αὐτὰ γίνονταν «τῶ καιρῶ ἐκείνω»**. **Σήμερα;....**

Τί εἶπες, τί εἶπες; **Δὲν πάλιωσε ὁ Χριστός, ὄχι**. Εἶνε ὅπως ὁ ἥλιος πού δὲν παλιώνει. Ἡ μάλλον, γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, ὁ ἥλιος σιγὰ-σιγὰ κἀτι χάνει, καὶ θὰ ἴρθῃ ὡρα πού θὰ σβήσῃ ὅπως σβήνει τὸ καντήλι. Καὶ ὁ ἥλιος λοιπὸν θὰ σβήσῃ, καὶ τὰ ἄστρα θὰ σβήσουν, καὶ τὸ σύμπαν θὰ παρέλθῃ· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται...*» (Ματθ. 24,35)· ἕνας ὅμως θὰ μείνῃ αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος καὶ ἄφθορος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πέφτουν βασίλεια, διαγράφονται ἀπ' τὸ χάρτη, γίνονται τὰ ἄνω κάτω, μὰ ὁ Χριστὸς μένει ὁ ἴδιος **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 13,8). Καὶ ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰαερίου ἔκανε θαύματα, ἔτσι καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ κἀνῃ.

–Μὰ γιατί δὲν κάνει; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτήστε τὴν καρδιά σας. Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ κἀνῃ θαύματα σὰν αὐτὰ κι ἀκόμη μεγαλύτερα, ζητᾷ ἀπὸ μᾶς μόνο νὰ κάνουμε μία κίνησι. Εἶνε σκοτάδι μέσα στὸ δωμάτιο καὶ φτάνει μόνο ν' ἀγγίξῃς τὸ διακόπτη γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς. Ποιὸς εἶνε ὁ διακόπτης; Ἡ πίστις· **νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστό**.

Νά 'χουμε πίστι. Ποιὰ πίστι; Ὅχι τὴν ἀνεμικὴ πίστι πού ἔχουμε τώρα. Δώστε μου λίγη πίστι σὰν ἐκείνη πού ἔδειξαν ὁ Ἰαείρος, ἡ αἱμορροῦσα, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ πρόγονοί μας, καὶ θὰ δοῦμε θαύματα. **Ὅσο ἀξίζει ἕνα δράμι πίστεως δὲν ἀξίζουν σχολὲς καὶ πανεπιστήμια**. Πίστι χρειάζεται· αὐτὴ εἶνε πάνω ἀπ' ὅλα. Προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ χάσουμε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας, πού εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀξιῶσῃ ὅλους μας ν' ἀποκτήσουμε τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασι τῆς ἀμῆν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**